

պարհէն. վասնզի առանց տառապանքի և արիւնի չկայ ճակատալքեր լուսաւոր գիտակցութիւն և բարձրացում: Այս վսեմ բարձունքներէն եկած երկնային ձայնն ու խորհուրդն է միայն յաւերժական ու ճշմարիտ, մնացեալը ամբողջ ժամանակաւոր է և խաբուսիկ, աղմուկ և մոլորանք: Սակայն մարդկային ողբերգութիւնը միջնաբար չունի, և կեանքը կը գահալիժի խաբիւսէ դուրս, անստոյգ կեդրոններուն վրայ: Կեանքի յառաջդիմութեան ընթացքը կասեցնող, և մարդկութիւնը ճակատներու բաժնած՝ իրարու դէմ նետող զլխաւոր շարժառիթը գաղափարներու տաղնապնէ է, անբուժելի խոցը մեր օրերու կեանքին, որ տակաւ թարախոտի կը սկսի:

Երբ ընդհանուր այս իրականութեան լոյսին ներքեւ նկատի կ'առնենք նաեւ Հայ իրականութիւնը, իբր մաս այդ ամբողջին, որ չի կրնար անշուշտ հաղորդ չըլլալ աշխարհը տառապեցնող այս չարիքներուն, կուզանք այն եղբակցութեան, թէ մենք ևս կը բաժնենք այսօրուան կեանքը յուզող պատաքին և ներքին պատճառները:

Գաղափարներու տաղնապնէ մեր ազգային կեանքի փոքրիկ իրականութեան մէջ ևս ախքներ չիսեր և փոթորկնիք ծներ է: Մեր տոհմային պատմութեան մէջ ճանչցուած ենք իբր անհամբար չիս և անձնականգրոն տիպարներ. սակայն այս վիճակը մեր մէջ չեղտուած է այն պարագաներուն, երբ մենք տակաւ գաղթած ենք ըլլայէ Աւետարանի ճշմարիտ գաւակներ, այսինքն եղբայրներ իրարու. երբ թուլցած է մեր գիտակցութիւնը, և աղճատած մեր բարոյականը: Մեր պատմութեան ամենէն բախտորոշ, բեղուն և խաղաղ շրջաններ կնքուած են կրօնական զգացումի կրակով: Այսօրուան մեր կեանքի թուրքարհին մէջ, վերոյիշեալ երեւոյթները իրենց խորունկ արմատները ունին: Սեռապատեբազման մեր զգալիտ սերունդը, պարտուած իր խեղաներու ճամբուն վրայ, յուսահատ և լքուած, ամէն ինչ ուրանալու և քանչեւու ցաւազին զգացումներով թունաւոր, չի կրնար ըմբռնել կացութիւնը, և չի հաւատարմանոր իրական ախտանշիքներուն, վասնզի քիչ անգամ իր հրթիռուած ու վիրաւոր զգացումները խաղաղ մտածումներու կրնան վերածուիլ, լուսաւորելու համար մթութիւն-

ներն իր կեանքին: Այսկերպ յուսահատ ու վիրաւոր մենք անկարելի իրականութիւններ կը փորձենք, սփոփելու համար կարծես մեր քննտաւ ու պղտորած էութիւնը:

Մեր ընկերային կեանքը այսօր առաւել քան երբեք յուզումնալից է, արտաքին հարուածներէ և վէրքերէ դեռ չբուժուած, մեր ներքին ցաւերով կը տառապալինք, հասցնողի, ինչպէս ըսի, մեզի կը պակսի մեր բաշխութիւնը և գերաբ հանգուրժելու առաքինութիւնը. գաղափարներու տաղնապնէ մեր կեանքն ալ վրդովել սկսած է, մեր հոգեկան ու մարմնական վէրքերուն վրայ աղ ցանկու համար կարծես: Կը բուժեց կարգալ մեր թերթերը՝ իրպէս ըլլալու համար այդ ճշմարտութեան մեր գաղութներու և մեր ընկերային շրջանակներու մէջ: Աւետարանի, սիրոյ, գահողութեան և եղբայրութեան պատգամը չլուսելու չարիքով կը հնչէ հոգիներու մէջ, վասնզի իրենց կամչոտ ետեքու խժտուքը կը խափանէ ամէն ինչ որ գեղեցիկ է ու աստուածային. վասնզի իրարու հանգուրժելու համար, անհրաժեշտ է զոհել գիտնալ, և զգալ թէ նոյն Հօր՝ որդիներ, և նոյն ընտանիքի՝ մարդկութեան, անգամներ ենք:

Երբ հողինքը թափուր են վերոյիշեալ խորունկ իրականութիւններէն, մամուլ կապած եսին շուրջ կ'ընթերցեն անձնակեդրուն և մակբայով գաղափարներ, պայքար ստեղծելով այսպէս թէ՛ անձէն ներս՝ և թէ՛ դուրս:

ԵՐՈՍԱՆԵՐ

ԵՂԻՎԱՐԴ

ՋԵՐՄ ԵՆՈՐԼԱՆՈՒՄԱՆՔ

Ինչպէս իմացանք «ՀԱՍԿ» պատճառներէն, Մայիս 16ին, Նոր Տոմարով Հոգեպալուսի կիսակիմ, Կիլիկիան կարողիկուսական եկեղեցիին մէջ կարող. ընդ. փոխանորդ Գե. Տ. Պետրոս Ս. Արք. Սարգսեան քահանայ եւ քաղաք ձեռնադրած է հանգ. Բարգեմ Վեհի եւ Շահէ Արք. ի ձեռնադրուցներէն ետեք սաղաւապներ, կոչելով զանոնք Տ. Խորհեմ, Տ. Ներսէս եւ Տ. Ղեւոնդ: «ՍԻՈՆ» յանուն Ս. Պատրիարք Հօր եւ բովանդակ միաբանութեան կը ըմբռնաւորէ այս նորընծաներ, մարդկութիւն իրենց համար լինել «մեզ անցնող ամօրոյ»: